

KONEC ČASŮ

P. Michael Gaughran SSC

Naše nebeská Matka nám říká:

„To, co se chystá, je tak veliká věc, že takové nebylo od stvoření světa.“ (13. 10. 1990)

„...chtěla jsem vás poučit o těchto znameních, která vám Ježíš ve svém evangeliu označil, aby vás připravil na konec časů, protože ona se právě uskutečňují ve vašich dnech.“ (31. 12. 1992)

Hovoří zde o našem privilegiu, že můžeme žít v období největší milosti v dějinách po milosti Vtělení a velikonočního tajemství: v období příchodu Ježíše ve slávě jeho eucharistické přítomnosti: aby přinesl ne konec světa, ale **novou éru**, éru svého slavného království.

Nebude to konec hmotného světa, ale konec bolestné zkoušky, kterou muselo lidstvo podstoupit. Bude to obnovení Božího řádu na zemi, realizace plánu svěřeného naší nebeské Matce, realita skrytá v našem století, v němž je naše Hnutí prvořadým nástrojem.

„Je to jeho slavný návrat, aby mezi vámi obnovil své království a znovu přivedl celé lidstvo, vykoupené jeho drahocennou krví, do stavu nového pozemského ráje.“ (13. 10. 1990)

Naše doba nás staví před tuto vznešenou realitu: je to **konec časů**. Jsou charakterizovány duchovní bitvou, největší v lidských dějinách: Naše Matka je neváhá popsat výrazy z 12. kapitoly Apokalypsy.

„Duch vzpoury proti Bohu svedl lidstvo. Ateismus vnikl do tolika duší a uhasil všechno světlo víry a lásky. To je ten rudý drak, o kterém mluví Písmo svaté. Čtěte je, děti, neboť toto jsou doby jeho vyplnění.“ (1. 12. 1973)

Musíme si být vědomi jejich závažnosti, protože jsme v tom hluboce zapojeni. Satan se mnohokrát pokoušel oslabit a poškodit dílo Pána a jeho církve; ale tentokrát je to jiný a rozhodující zápas, je to *zápas o samotné srdce celé církve*, zápas na život a na smrt, smrt zbraněmi ateismu, tj. zničením víry, „ruským bludem“, jak říká Panna Maria ve Fatimě.

„V tomto mém boji jsem pokračovala po dlouhá léta pozemské cesty církve. Za svá největší vítězství děkuje církve mému zvláštnímu mateřskému úsilí. Když mě však v minulém století chtěl můj nepřítel vyzvat k boji a začít bitvu, která by bludem ateismu svedla a oklamala celé lidstvo, ukázala jsem se z nebe jako Neposkvrněná, abych vás potěšila a povzbudila, protože mým úkolem je především bojovat proti satanovi a zvítězit nad ním.“ (8. 12. 1975)

* * *

Satan tudíž považuje tuto poslední dobu „za svou“: za dobu odstranění církve. Naše nebeská Matka říká: „Satan opěvoval své vítězství.“ (1. 1. 1991)

Při své poslední návštěvě Ruska jsem měl možnost vidět, jaké ovoce rodí **blud ateismu**: vnější praxe katolické víry de facto zničená propagandou, pronásledováním a dynamitem. Za pronásledování v Moskvě, několikamilionovém městě, zůstal otevřený jediný malý katolický kostelíček, pravděpodobně kvůli diplomatickým sborům. Teď jsou tam dva, ale církve se musí rekonstruovat od samých základů.

Už po léta jsme měli v našem Hnutí výsadu v poselstvích, v nichž nám naše Matka ukazuje, co její Protivník páchá *bludem ateismu v našich západních zemích*; rozjímali jsme o tom hlavně v na-

šich večeřadlech a na těchto duchovních cvičeních. Mohli jsme vidět důmyslnou strategii, jež se snaží zničit životodárnou krev církve, tj. posvěcující milost, *napadáním všeho, co spojuje lidstvo s Bohem, s nadpřirozenem*.

Loni jsme zaznamenali hrozné číslo: 100 000 kněží a 500 000 řeholníků a řeholnic během 25 let po koncilu opustilo své povolání. Viděli jsme *růst odpadů*, předpověděný Pannou Marií, ale i svatým Pavlem: každá církevní nauka se více či méně napadá; šíří se odklon od Sv. otce a velké popírání jeho magisteria na všech úrovních církve, ale zvláště u pastýřů. Můžeme pomyslet např. na rozšíření ruského bludu v mnoha zemích Latinské Ameriky, kde se křesťanství vyučovalo jako marxismus, prostřednictvím teologie osvobození s málem teologie a s množstvím politiky.

U mnohých vládne zmatek, vznikl nedostatkem katecheze ve *výchově mládeže*, rovněž ve výuce v semináři. A u mladých je stále nebezpečí drog a kultu nezávislosti, jenž se občas jeví jako démonický.

S tímto útokem proti mladým je spojen útok na „*domácí církev*“ (děkujeme Sv. otci, že vložil do loretánských litaní invokaci „Královno rodin“); v rodinách je tolik nesvornosti, odloučení, rozvodů (v Anglii ze dvou manželství jedno končí rozvodem); mnozí pak žijí spolu bez sňatku. Není úcty k životu (odhad je 50 milionů potratů ročně); Sv. otec říká: to je *kultura smrti, plodící egoismus*; kariéra a hmotné záležitosti mají přednost před přijetím dětí. Panna Maria to nazývá „*poušť bez lásky*“, nedostatek citlivosti.

Kde je ta dobrá půda, v níž může růst semeno víry?

V oblasti svátostí je to útok na samu Eucharistii; mnohá zneužití, i mezi pastýři a řeholníky, nedostatek úcty k eucharistickému Ježíši a ke mši svaté ve způsobu, jak je sloužena.

Vzpomeňme napomenutí Panny Marie, že existují „*hrozné svatokrádeže*“: mše sv. se slaví ne jako jediná a věčná oběť Pána, obnovovaná na našich oltářích, ale jako prostá vzpomínka na poslední večeři podle protestantského bludu. (Když se toto děje, je mše sv. zbavena své pravosti a církev ztrácí milost, kterou by měla ze mše získat. V tomto dosahuje satan svého vrcholu.)

Madona nás opakovaně varuje před zanedbáváním *svátosti smíření*. Už nejde jen o jednoduchou nedbalost jít se vyzpovídat. Je to naopak důsledek praktické lhostejnosti a také počínajícího ateismu, před tím nás Sv. otec mnohokrát varoval (on vidí tyto nemoci zřetelně); je to **ztráta vědomí hříchu**. Tak se stane podle mne to, co je pro lidstvo tím nejzávažnějším důsledkem. Ten, kdo (místo aby znovu získal stav milosti) nelituje vlastního hříchu, ale jej ospravedlňuje, upadá do duchovní slepoty; ztrácí smysl pro Boha a nadpřirozené věci a **ztrácí také smysl pro potřebu lítosti**. Nezpovídá se... (viz **1. 1. 1993**)

Za takové situace je člověk nutně ztracen, nenajde-li se někdo druhý, který by pro něj modlitbou a obětí získal milost lítosti a návratu k Bohu. Proto řekla Panna Maria ve Fatimě: „*Mnozí přijdou do pekla, protože není nikoho, kdo by se za ně modlil a obětoval.*“

Sv. otec říká: „Čím víc lidské svědomí podléhá sekularizaci a ztrácí smysl pro samotný význam slova „*milosrdenství*“, čím víc se vzdaluje od Boha, distancuje se od tajemství milosrdenství, tím má církev větší *právo a povinnost* apelovat na Boží milosrdenství „*silným voláním*“. (Dives in Misericordia, 15)

Madona shrnuje v den výročí posledního zjevení ve Fatimě všechno, co jsme řekli:

„*Bohužel toto moje poselství zůstalo nevyslyšené. A tak lidstvo pokračovalo ve své cestě vzpoury proti Bohu a zatvrzelého odmítání jeho zákona lásky. Došlo to tak daleko, že se popírá hřích, i nejtěžší mravní zločiny se ospravedlňují falešně chápanou svobodou. Tak se satanovi, mému Protivníkovi, podařilo, že jste padli do jeho svodů. Mnozí ztratili vědomí hříchu: „proto je stále více páchán a ospravedlňován. Pocit lítosti, který je prvním krokem, který musí člověk na cestě obrácení učinit, téměř vymizel.“ (13. 10. 1980)*

„Je to temnota nedostatku víry a odpadlictví, která se všude rozšířila. Je to temnota zla a hříchu, který zatemnil srdce a duše. Je to temnota nevěry a bezbožnosti, egoismu a pýchy, tvrdosti srdce a nečistoty.“ (24. 12. 1992)

Toto všechno tvoří „velkou zkoušku“ (1. 1. 1993).

Ano, satan oslavuje své vítězství. Vidí tuto dobu jako konec časů, **konec časů Ježíše Krista: ničí jeho dílo, tj. jeho vykoupení a jeho církev**. Vede milióny duší na cestu záhuby (mluví se ještě o pekle?) pro jejich slepotu, zaviněnou nedostatkem lítosti.

* * *

Zato Matka církve oslavuje konec časů jako dobu svého vítězství:

„Budte veselí a plní radosti! To není konec mé církve. Připravuje se začátek její plné a podivuhodné obnovy.“ (18. 10. 1975)

A vysvětluje nám svůj plán:

„Je to plán, který zahrnuje toto století. V r. 1917 jsem jej předem vyjádřila ve Fatimě téměř jako prorocké oznámení v okamžiku, kdy se ukázal jasným velký boj mezi Ženou sluncem oděnou a rudým drakem, boj, který měl trvat po celé století jako pyšná výzva Bohu ze strany mého Protivníka, jistého, že dosáhne zničení církve a že svede celé lidstvo k všeobecnému odmítnutí Boha. Pán mu připustil tento časový úsek, protože nakonec bude pýcha rudého draka vítězně zlomena pokorou, nepatrností a mocí vaší nebeské Matky, Ženy oděné sluncem, která nyní shromažďuje všechny své malé děti do svého šiku připraveného k boji.“ (9. 11. 1984)

* * *

Maria přichází oznámit svůj triumf, jenž se shoduje s koncem časů: pro Ni to není satanská hodina zničení všeho, co je Kristovo, ale je to **hodina zničení samotného satana v Kristově slávě**. Zkusme pochopit, jak k tomu dojde.

Zaprvé berme na vědomí, že je to plán *naší Maminky*, mateřský plán.

„Uč se vidět ve mně vždy a v každém okamžiku tu, kterou opravdu jsem pro všechny: Matku, jen a vždy Matku!“ (24. 7. 1973)

Úloha maminky vůči dětem je jasná: spousta věcí, které je třeba udělat navenek (vzpomeňme na naše maminky!); ale *není maminkou ta, která nedává své srdce*. Toto činí, když jim sděluje svou vnitřní realitu, svého ducha: jak milovat dobro a nenávidět zlo, milovat Boha a bližního, rozlišovat dobro od zla, modlit se... věci, které mají vycházet z toho, co je v ní nejpravdivější, ne pouze naučené z knih; jinými slovy, *musejí vycházet z jejího srdce*. To dostal Ježíš od Marie, a je to největší dar, který nám chtěl dát v posledních chvílích na kříži: „Hle, tvá Matka.“ (J 19,27) Maminka v každém slova smyslu, ale především Matka milosti. *Její Srdce dané našim srdcím*.

* * *

To Srdce je *Neposkvrněné Srdce*, dar nabídnutý nám ve chvíli rozhodujícího boje o duše: „*Mé Neposkvrněné Srdce bude vaším útočištěm*.“ – „Je Boží vůlí, aby vítězství přišlo prostřednictvím mého Neposkvrněného Srdce.“ – „*Nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí*.“

Tak vítězství na konci časů nepřijde prostřednictvím dvanácti pluků andělů s plamennými meči, i když na něm mají významný podíl, ale *prostřednictvím mateřského díla Mariina Srdce: bude to vítězství Maminky*.

Její zbraní je zasvěcení. Víme dobře, co to znamená. Všichni jsme byli již dříve zasvěceni, nejprve při křtu, pak v kněžství a někteří při řeholních slibech.

Maminka vyžaduje, abychom přijali tento stav našeho zasvěcení, jež není ničím jiným než životem našeho zvláštního povolání, a svěťme se Jí s důvěrou („důvěra“ je oblíbené slovo Sv. otce), abychom byli chráněni a očištěni v její svatosti a s její pomocí žili podle Srdce Ježíše, Nejvyššího kněze.

Jsme pozváni vstoupit prostřednictvím tohoto zasvěcení do niterného spojení s jejím Srdcem, jež je zahradou Nejsvětější Trojice, s jejím dokonalým spojením s Bohem, každému jinému tvoru nemožným, protože Ona jediná je Neposkvrněná. V její duši je úplná láska, úplná čistota a každé její slovo, každý její čin, každá její myšlenka jsou inspirovány pouze láskou k Bohu a její věrnou službou: „*Hle, jsem služebnice Páně... Ať se mi stane...*“

Připomeňme si však, že tato úžasná milost jí byla dána právě pro její mateřství, aby byla čistou atmosférou, v níž měl vyrůstat Boží Syn; a jako pro něj, tak i pro církev a pro nás přináší s sebou milost, již každý z nás má individuálně zapotřebí, protože Ona je Prostřednice všech milostí.

Abychom dostali tento dar jejího Neposkvrněného Srdce, Maminka od nás žádá, abychom se Jí odevzdali jako Ježíš, s absolutní důvěrou dětí ve vlastní maminku. Protože ona chce v nás obnovit ve svém duchovním mateřství to, co satan v nás napadl a poškodil: svatost.

„*Rozjímáte-li nevyhovitelné tajemství, na které dnes (25. března) církev vzpomíná, pochopíte, jak máte žít, prožívat zasvěcení, které po vás chci. Slovo Otce se mi z lásky cele svěřilo. Po mém „ano“ sestoupilo do mého panenského lůna. Svěřilo se mi ve svém Božství. Věčné Slovo, druhá božská Osoba Nejsvětější Trojice, po Vtělení se ukrylo a schoulilo v maličkém bytě, zázračně připraveném Duchem Svatým v mém panenském lůně. Svěřilo se mi ve svém lidství tak hlubokým způsobem, jak se svěřuje každé dítě své mamince, od níž očekává všechno: krev, tělo, dech, potravu a lásku, aby každým dnem rostlo v jejím lůně a pak – po narození – každým rokem u své matky. (...)*

„*Přemilý synové, povolání ve všem napodobovat Ježíše, protože jste jeho služebníci, napodobujte Ho i v tomto úplném svěřování se nebeské Matce. Proto vás žádám, abyste se mi dali svým zasvěcením. Budu moci být vám Matkou pozornou, zúčastněnou a působící, abyste rostli v Božím plánu, abyste ve svém životě realizovali velký dar kněžství, k němuž jste byli povoláni. Každý den vám budu pomáhat k stále lepšímu následování Ježíše, který musí být vaším jediným vzorem a vaší největší láskou. Budete jeho opravdovými nástroji a věrnými spolupracovníky na jeho vykoupení.“ (25. 3. 1984)*

Zde vidíme, že konec časů je momentem velkého Díla vyhojení ran, zasazených od sata na hříchem. V tom bude poražen; a už nyní se triumf Neposkvrněného Srdce Mariina stále více zpřítomňuje pokaždé, když může konat toto Dílo v jednom ze svých synů, který souhlasí žít v zasvěcení jejímu Neposkvrněnému Srdci. Je to velká proměna:

„*Protože se mi zasvětili, musejí cítit, vidět a myslet jako já, se mnou, protože chci vzít do svého vlastnictví celý jejich život, chci jej přetvořit, chci je učinit obrazem svého Syna Ježíše, prvorozeného z tolika ostatních mých synů.“ (20. 10. 1973)*

Vítězství se uskuteční prostřednictvím Mariina Srdce v míře, v níž lidská stránka církve je utvářena Neposkvrněným Srdcem Marie, pravé učednice a dokonalého odlesku milosti a svatosti Otce. Tento Otcův rys chce Ona sama v nás prožívat, až by se mluvilo o daru jejího Srdce termínem, jako by je transplantovala!

„*Dali jste mi srdce. Já dám na místo vašich srdcí plných hříchů své Neposkvrněné Srdce, a tak na vás přitáhnu Boží moc, která vytvoří v každém mého Syna Ježíše Krista až do jeho plnosti.“ (11. 2. 1978)*

Pravý a přesný význam tohoto plánu milosrdné milosti nelze v jeho úplnosti pochopit; můžeme pouze přijmout Mariina slova s pokorou a nadějí.

* * *

Uvažujeme-li o této *milosti uzdravení a obnovy* duší jejích synů, vidíme linii jejího formování: jde k nám cestami milosti a také v poselstvích.

Maminka formuje své děti, *učí je reagovat na směry satanského útoku* na místa soustředění základů katolického života. Touto formací chce:

- a) *vrátit se do církve* a přivést věřící do své péče a mateřské ochrany, v mnoha srdcích podceňované;
- b) *spojit nás okolo eucharistického Ježíše*, z něhož má přijít všechna milost obnovy církve, v úkonech smíru a zbožnosti;
- c) *semknout nás okolo Sv. otce*, skály pravdy, ve chvíli, kdy se ho mnozí straní a šíří se zmatek a rozdělení.

Opakuji, konec času je *čas uzdravení* a formou uzdravení církve (neříkám-li věc až příliš zřejmou) *musí být forma katolictví*.

* * *

Avšak ne všichni přijímají cestu zasvěcení Neposkvrněnému Srdci. Toto je závažnější u těch, kdo, jak jsme už řekli, vinou těžkého hříchu a nekajícnosti duchovně slepí, už nejsou lítosti schopni. Ovšem jsou-li poslední časy opravdu dobou triumfu Neposkvrněného Srdce Mariina, musí to být také **doba triumfu Božího milosrdenství**.

Je to logické, protože satan musí být poražen: Panna Maria, žena z Geneze, *jej musí zničit*. Říká nám opravdu, že nás vede k triumfu Ježíšova království, ale:

„Slavné Kristovo království ... není možné, dokud nebude spoután satan, svůdce a otec lži, který vždy zasahoval do lidských dějin tím, že sváděl ke vzpouře proti Pánu a k neposlušnosti vůči jeho zákonům.“ (21. 11. 1993)

Jak je pro maminku možné hovořit o svém triumfu, ztratí-li předem své syny? Opakujeme: **Maria je vždy a jenom Maminkou** a my hovoříme o mateřském triumfu. Je to v samotné povaze maminky být milosrdná: i když její děti páchají ty nejhorší zločiny, její láska trvá.

A naše nebeská Maminka se vyjadřuje takto:

„I ti, kdo jsou daleko, i hříšníci, i ateisté, i ti, kteří Boha odmítají, kteří proti němu bojují a nenávidí jej, jsou mými dětmi. A já jsem pro ně Matkou. Pro mnohé z nich jsem jedinou Matkou, kterou mají, jedinou osobou, která se o ně stará, která je opravdu miluje. A proto je mé Srdce stále stravano bolestí a ještě větší láskou k těmto mým dětem.“ (16. 10. 1973)

Proto také naše poslání s sebou nese utrpení a obět:

„...i pro vás je poslání, které vás čeká, posláním utrpení a sebeobětování. Zvláště proto v něm mohu nabídnout Otci, Synu i Duchu Svatému velkou sílu prosebnou a smírnou, aby se mohla rychle otevřít zlatá Brána Božího milosrdenství a aby mohl nastat největší zázrak dokonalé proměny světa.“ (2. 2. 1985)

* * *

Tak přicházíme k **roli večeradel** v této poslední době. Jak už jsme viděli, Sv. otec řekl, že máme pozvednout „mohutný hlas“ k nebi, abychom žádali o milosrdenství pro lidstvo, a Panna Maria řekla totéž ve Fatimě: „Mnozí jdou do pekla, protože není nikoho, kdo by se za ně modlil a obětoval.“

Pro mnohé je jedinou nadějí modlitba a utrpení *druhých*; a to je to, co naše nebeská Matka opakuje ve svých poselstvích:

„Ale jak jim pomoci? Jak je zachránit? Potřebuji mnoho modliteb a mnoho utrpení! Jen modlitbou a utrpením ostatních mých dobrých a velkodušných dětí budu moci zachránit tyto své děti. Hle, Hnutí mých kněží! Já jsem je chtěla, aby se napravila nesmírná škoda, kterou způsobil ateismus v tolika duších, aby byl v tolika zkažených srdcích obnoven Boží obraz, milosrdná tvář mého Syna Ježíše!“ (22. 1. 1980)

Touto sítí je *sítí večeradel*, z nichž jsme se sešli sem na exercicie, a vidíme, jak se tato síť rozšířila. Tato síť je klíčem k triumfu Neposkvrněného Srdce Marie, Matky Božího milosrdenství, tj. jediné milosti, která úplně odpovídá potřebám dnešního lidstva.

Sítí večeradel, jež Madona vyvolala, může onu milost přinést všem jejím potřebným synům, milost – klíč celé této zkušenosti Mariánského kněžského hnutí: druhé Letnice. Je pro všechny, *i pro ty duchovně osleplé*:

„Duch Svatý přijde, aby založil slavné království Kristovo, a bude to království milosti, svatosti, lásky, spravedlnosti a pokoje. Svou božskou Láskou otevře brány srdcí a osvítil všechna svědomí. Každý člověk se uvidí ve spalujícím ohni božské Pravdy. Bude to jako soud v malém.“ (22. 5. 1988)

A právě prostřednictvím večeradel přijdou druhé Letnice:

„Druhé Letnice přijdou, neboť nyní jsou ve všech částech světa rozšířena modlitební večeradla, o něž jsem vás mnohokrát a se stále větší naléhavostí žádala.“ (28. 6. 1990)

Milost závažná, pro některé děsivá, není zde proto, aby děsila, nýbrž je to pozvání k obrácení a k návratu do Otcova domu: do domu milosrdenství. A pro Maminku je to příležitost znovu získat syny a dosáhnout triumfu Milosrdného Srdce.

Viděli jsme, že toto je okamžik vstupu slavného Ježíšova království do závěru konce časů: konce destruktivní satanské vlády. Je to konec satanových časů a přechod do nových časů Ježíše a jeho eucharistického triumfu. (*viz 21. 11. 1993*)

„V témže okamžiku, kdy bude satan trůnit jako pán světa a bude se domnívat, že má své vítězství jisté, já mu vyrvu kořist z rukou. Najednou bude stát s prázdnýma rukama a vítězství nakonec připadne mému Synu a mně: to bude triumf mého Neposkvrněného Srdce ve světě.“ (19. 12. 1973)

Bude to triumf Kříže, na němž Ježíšova krev sklídí v duších hojné ovoce prostřednictvím silné milosrdné přímluvy Neposkvrněného Srdce Mariina, za pomoci jejích malých dětí, Jí zasvěcených.

ODPOVĚDNOST KNĚZE, ZASVĚCENÉHO NEPOSKVRNĚNÉMU SRDCI PANNY MARIE, VŮČI KONCI ČASŮ

Vloni zde v San Marinu naše nebeská Matka užila slova, kterého podle mého názoru neužila nikdy předtím: *„Budte v církvi mou vlastní vroucně zanícenou a věrnou přítomností.“ (28. 6. 1995)*

„Appassionata...!“ Musíme s velkou pozorností naslouchat naléhavosti jejího Srdce, když mluví. Když se přibližujeme ke konci našeho století – době pojaté do jejího plánu – zdá se, že jsme v časech, jež naše nebeská Matka nazývá „rozhodujícími“, za něž máme zvláštní odpovědnost:

„Vedu vás, protože je nyní na vás, abyste uskutečnili nejdůležitější úkol v okamžiku rozhodné bitvy.“ (2. 9. 1980)

Nazývá nás „apoštoly posledních časů“ (8. 12. 1994).

Zformovala nás „v tichosti a skrytě“, hned nám však řekla a užila při tom výrazu, který mi nahání hrůzu:

„A až přijde čas, Hnutí vyjde na denní světlo, aby otevřeně bojovalo proti vojsku, které si mezi kněžími vytváří můj odvěký nepřítel ďábel.“ (6. 7. 1973)

Jak nebo kdy má Hnutí vystoupit, neřekla Madona určitě, ale jedno je jasné: že naše Hnutí i bez správné struktury je už v církvi skutečností a bude viditelné a identifikovatelné.

Je divné, že i když je v Hnutí zapsáno tolik kněží (mluví se snad o 100 000), zůstává faktem, že velmi mnoho lidí v církvi o něm nikdy neslyšelo ani zmínku. I když je na naší nebeské Matce, aby vybrala chvíli a způsob „vyjít na denní světlo“, zdá se mi, že Ona už začala vynášet své Hnutí na světlo.

Uvádím vám tři malé známky:

- a) Mezi mnoha lidmi jsme už natolik známí, že máme u nich název – velmi rozšířený – „mariánští kněží“. Je to název, který jsme si nezvolili, ani nás tak nepojmenovala naše nebeská Matka; název prostě vznikl mezi laiky.
- b) Mnoho národních zodpovědných vedoucích („responsabili“) může prohlásit z vlastní zkušenosti, z vlastních styků s lidmi, že značný počet lidí si zřejmě velmi váží Hnutí a vidí v něm něco „zvláštního“. Mnozí k nám přicházejí a hledají duchovní vedení „mariánským knězem“ ve svém okolí, jisti, že dostanou autentické odpovědi na své problémy v klimatu věrnosti Svatému otci.
- c) Jedna věc, která se týká pouze některých z nás: fakt, že někteří biskupové a řeholní představení dovolili některým kněžím *pracovat výhradně* pro naše Hnutí (jako např. můj hlavní představený): věc, která patrně poukazuje na uznání seriózní přítomnosti Hnutí v církvi.

* * *

Jakým způsobem má Hnutí vystoupit? Opakuji, musíme počkat na naši nebeskou Matku. Jistě nejde o fyzický boj: jsme vojsko se šedinami. Ale je jisté, že pro některé nabude závažné formy:

„Povedu vás k veliké lásce k papeži a církvi s ním spojené. Budu vás připravovat na hrdinné svědectví pro evangelium, které někteří vydají i prolitím krve.“ (16. 7. 1973)

„V těchto dobách andělé světla procházejí světem, aby označili znamením kříže všechny, kdo tvoří součást mého vítězného šiku. Proti nim hvězda podsvětí nebude mít žádnou moc, i když budou povoláni k velkým utrpením a někteří k prolití krve. Ale právě velkými bolestmi těchto mých synů dosáhnou svého největšího vítězství.“ (13. 10. 1991)

Pro některé to tedy bude usque ad mortem (až na smrt). Tyto rozhodující chvíle budou vyžadovat *totální zapojení* nás všech. A je dobré si připomenout, že už máme své mučedníky. Služebník Boží Don Nazareno Lanciotti (1940–2001), člen MKH, spolupracovník Dona Gobbiho v Brazílii, ve službě chudým, rodinám, mládeži šířil lásku ke Kristu, Eucharistii, Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Prolil svou krev rukou vraha. Myslím také na dva vietnamské kněze, odsouzené na doživotí; jeden má přes 80 let. Důkaz proti nim? Naše Modrá kniha, ve které je řeč o *Mariině vojsku*...

Zasvěcením se náš život odevzdal Panně Marii pro službu církvi a duším a každý z nás má své místo, které nám přidělila. Pro toto a pro všechno, co bude od nás vyžadovat, nás po léta

formovala svými poselstvími a tam nalézáme ducha, ve kterém máme žít v těchto posledních časech.

* * *

V tomto boji nejde o fyzický zápas: podstatné pro splnění našeho úkolu je **postoj duše: má být cele Mariina**. To je vůbec podstatou našeho zasvěcení:

„Skutečností, která charakterizuje zásvětný akt, je jeho totalita: když jste zasvěcováni, jste od té chvíle zasvěcení celí a provždy!

Když po vás chci zasvěcení mému Neposkvrněnému Srdci, je to proto, abyste pochopili, že se mně musíte svěřit úplně, způsobem totálním a trvalým, věčným, abych já mohla s vámi disponovat podle vůle Boží.“ (25. 3. 1984)

Jsou i takoví, kteří učiní zasvěcení a nechtějí být poznáni jako *mariánští* v tomto smyslu. Je to pokušení lidských ohledů.

Ta úplnost, *totalita*, je v samotné podstatě našeho zasvěcení. Nejde o to, vědět mnoho o Marii, být mariologickým expertem: naše nebeská Matka nám nabízí pouze jedno: *zkušenost života ve velké důvěrnosti s Ní*.

Jedno je *nutné*: jak by bylo jinak možné účastnit se zápasu, v němž naše nebeská Matka hraje vedoucí roli a my jsme pouhými jejími nepatrnými nástroji? Žádá od nás absolutní důvěru: ducha duchovního dětství a ve všem na Ni spoléhat; s poslušností a pokorou vrhnout se do jejích rukou, jak to dělal její Božský Syn.

A tak musí být velmi dobře chápáno, co znamená „být zapsán v Hnutí“ nebo „patřit do Hnutí“ – znamená to, že *„zcela náležíme Marii v jednotě srdcí a duší podle ducha, jemuž nás učí svými poselstvími, svěřenými jejímu Hnutí“*. Tato poselství nemají jiný účel než ten, že se toto osobní spojení upevní.

Ne bezdůvodně nemá Hnutí vůbec žádnou právní povahu. Kdyby ji mělo, hrozilo by stále nebezpečí, že organizace se stane příliš důležitou, víc než osobní stránka.

Naproti tomu Hnutí znamená: *„Žít v Marii, s Marií, jako Maria: nechat Marii v nás žít a působit skrze nás.“*

„Proto se uč zůstat ve mně, v mém Srdci, jednat stále se mnou: myslet mým duchem, vidět věci mýma očima, dotýkat se jich mýma rukama a milovat je mým Srdcem.“ (24. 8. 1973)

Žít každý den vnitřně, s Marií, v modlitbě, abychom byli kanály milosti.

* * *

Naše Matka pak dodává:

„Nechápeš, že jako vyprahlá země toužebně čeká na kapku rosy, tak moje církev už tak dlouho čeká na toto moje dílo, které já sama uskutečňuji mezi svými kněžími?“ (18. 4. 1974)

Zde je zrekapitulována míra naší odpovědnosti. Tento duch není svěřen pouze nám, jedné skupině, třebaš veliké, elitě...: **je pro církev – „čistá, křesťálová voda“ pro její velkou řízeň.**

Tady vidím ještě jiný důvod, který nedoporučuje pro Hnutí právní strukturu: hnutí s pevnou právní formou, asociace, je něco dílčího, jen jeden aspekt v církvi. Naproti tomu to, co bylo nebeskou Matkou dáno do vínku Hnutí, je *pro celou církev*, protože vyplývá z povahy církve samotné, Ježíšova mystického Těla.

To musí střežit ti, kteří berou Hnutí za své: *tím, že je prožívají, věnovat je celé církvi jakožto základ její obnovy*. Všichni, říká naše nebeská Matka, jsou zváni ke vstupu do večeřadla jejího Ne-

poskvrněného Srdce: kardinálové, biskupové, kněží, řeholníci a věřící. Je to logické: církev se *tam* zrodila a toto je její trvalé bydliště.

Ovšem je-li nám tento duch svěřen pro celou církev, *musíme jej církvi dát* podle možnosti jednoho každého z nás: nebyl nám dán, abychom jej prožívali osaměle, pro soukromé posvěcení.

Jsme posláni naší nebeskou Matkou, povoláni být *apoštoly posledních časů* a tohoto ducha musíme přinášet druhým. Ten se sdílí v našich večeřadlech, a když mluvíme mimo jejich okruh, musíme ve svých kázáních mluvit aspoň v jejich duchu.

Je fakt, že to, čemu nás učí Panna Maria v poselstvích, není nic jiného než *duch katolicismu*; a hlas Matky Boží, která chce obnovit katolickou církev, musí být vyslyšen.

V každém případě k ústřednímu poselství Hnutí – zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie – se připojuje Magisterium Sv. otce: žádal je od *kněží* v jednom z listů na Zelený čtvrtek, žádal je od *celé církve* v encyklice Redemptoris Mater a *sám předchází* svým vlastním příkladem.

Dnes ráno (v přednášce „Konec časů“) jsme řekli, že v této poslední době je úlohou P. Marie jako Matky uzdravit lidstvo obnovením jeho svatosti: proto je to *naší* odpovědností, i nás jako *jejích nástrojů*, navíc i z moci svěřené nám kněžským svěcením: „*Nemusí vás být mnoho, ale musíte být svatí!*“ (13. 10. 1973)

Je na Mariiných kněžích, aby byli předvojem odporu proti útokům zlého ducha: ten bojuje sekularismem a materialismem, které vedou k praktickému ateismu; bojuje proti všemu, co je v církvi nadpřirozené a co nás spojuje s Bohem.

Jaká je forma svatosti požadované Madonou? Stále a dobře si připomínejme: Madona nevytváří novou církev, ale *formuje jedinou církev katolickou, obnovenou použitím cesty a moudrosti dané Ji Ježíšem*. Vzpomínám si, že po prvním čtení poselství jsem se cítil fascinován faktem, že „toto není nějaká zvláštní věc, nýbrž pravda církve, jakou jsem stále znal, a že nám přesně nabízí prostředek, jak má být dnes tím, čím byla stále: *Non nova, sed noviter*.“ (Ne nové věci, ale novým způsobem.)

V poselstvích roku 1995 je jedno, v němž nám naše Matka říká, co Ji těší u jejích věrných kněží, a přednost dává modlitbě.

„*Od vás se mi dostává útěchy vaší ustavičnou modlitbou v usebranosti a lásce, již nabízíte Pánu se mnou a skrze mne. Vy dodáváte své nebeské Mamince velikou sílu přímluvy a odčinění.*“ (22. 3. 1995) Jak krásný popis naší modlitby: nepřetržitá, usebraná, konaná s láskou, s Marií a skrze Marii. Pak nám podrobně popisuje modlitbu kněze: „*Mši svatou at' moji kněží slouží zbožně a at' ji prožívají. Liturgie hodin jim má připomínat, aby mi zasvětili každý okamžik svého dne. Růženec má být chvílí rozhovoru se mnou: ano, mají se mnou mluvit a naslouchat mi, neboť já k nim mluvím něžně jako maminka k dětem. Ale také všechno, co dělají během dne, se může stát modlitbou. A to se stane, když nechají volat v sobě Ducha Svatého, který i dnes prosí nevýslovnými vzdechy a úpěnlivě oroduje u Boha jako Otce.*“ (20. 5. 1974)

Opakuji: není to nic nového, jen nový vznět, nadšení, dnes tak potřebné. K poslednímu bodu si připomeňme také tato slova:

„*I když se nemodlíš, musíš žít stále v postoji modlitby, a to je tehdy, když žiješ trvale (habituálně) ve mně. Potom i když mluvíš nebo se bavíš nebo jedeš na cesty, stále jsi ve mně, protože všechno děláš se mnou...*“ (24. 8. 1973)

Modlitba kněze z Mariánského kněžského hnutí musí tedy v jeho životě vyjadřovat onu *jednotu srdce*, která nás naším zasvěcením činí **úplně, totálně Mariinými**.

Žádá od nás, aby modlitba – jak říká – byla *nepřetržitá*: úsilí o soustředění, ve kterém nám nabízí jako ohniskový bod své *Neposkvrněné Srdce spojené se Srdcem Ježíšovým*, místo jednoty s Nejsvětější Trojicí. Tolikrát podtrhovala tuto věc, když nám určovala ducha svého Hnutí:

„*Teď se modli za své bratry, za kněze mého Hnutí. Za cokoliv budeš dnes pro ně žádat, dám ti to. Modli se: využij této doby odpočinku, abys hlouběji vstoupil do mého Srdce. Každý okamžik svého denního díla proměň v rozhovor se mnou: chci slyšet tvůj hlas, synu! Všechno proměňuj v modlitbu.*“ (26. 12. 1973)

„*Vraťte se, moji přemilí kněží, k modlitbě! Já potřebuji vaši modlitbu. Modlete se se mnou a mým prostřednictvím modlitbu tak prostou, ale tak velice účinnou, kterou jsem od vás žádala: svatý růženec. (...) Duše se masově vzdálily od Boha a běží po cestách zkázy, která se stává každým dnem surovější a nelidštější. Nyní už nestačí vaše činnost, kterou podnikáte sami, abyste je mohli zadržet. Jsou jen na krok vzdáleny od své věčné záhuby. Jenom já je budu moci zachránit v poslední chvíli svou mateřskou a zázračnou mocí.*

Za tím účelem potřebuji vaši modlitbu.

Moji kněží musí být v každém okamžiku v tomto kněžském postoji: v mém Srdci v modlitbě za spásu světa.“ (28. 1. 1975)

Všimněme si znovu míry naší odpovědnosti: naše nebeská Matka *potřebuje* naši modlitbu **za spásu světa**.

Kde je třeba velkých milostí, je také zapotřebí velkého duchovního úsilí na zemi: milosti nepadají z nebe, aniž bychom plnili svou úlohu. Proto naše Matka vytvořila „své“ Hnutí, aby bylo **pohotovou přítomností přímluv**, bez nichž tolik zbloudilých duší nemá žádnou naději.

Avšak nejen přímluv naší modlitby: Ona si přeje, abych se modlil s Ní a skrze Ní. Když máme její Srdce, **je nám svěřena přítomnost modlitby Neposkvrněného Srdce Panny Marie**, té, která je v modlitbě všemohoucí: Omnipotentia Supplex – jediný lék pro svět.

* * *

Tato modlitba *dostává zvláštní formu ve večeradlech*. Jak jsme viděli v předcházející přednášce, večeradla jsou nástroji velkého díla Božího Milosrdenství, které přijde s druhými Letnicemi. Znova, toto bylo svěřeno Hnutí v modlitbě nebeské Matky, spojené s modlitbou jejích malých dětí.

Chceme-li kráčet cestou, kterou nám vytyčila Panna Maria, musíme vnímat naléhavost její výzvy, být nástroji Božího Milosrdenství. Vskutku žádný aspekt apoštolátu není důležitější než tento:

„*Budte mýma rukama. (...) Budte mým srdcem. (...) Budte nástroji mého milosrdenství! Dnes potřebuje lidstvo tak nutně Boží milosrdenství. Jenom milosrdenstvím může být zcela obnoveno a zachráněno. (...) Svět se stal nekonečnou pouští bez lásky: bují na ní jedovaté byliny nenávisli, rozdělení, hříchu, bezuzdného sobectví, nečistoty, násilí a války. Jen velký zázrak Božího milosrdenství může zachránit toto zbloudilé a skomírající lidstvo, které nyní dospělo na dno své krajní bídy. Proto byl celý svět v této době svěřen Neposkvrněnému Srdci vaší nebeské Matky. Budte vy, kněží mně zasvěcení, nástroji mého mateřského milosrdenství.*“ (8. 5. 1986)

Je jasné, že každé večeradlo modliteb, i to nejmenší večeradlo rodinné, má svoji zvláštní hodnotu v plánu naší nebeské Matky. Tento plán není nic menšího než *přimět celý svět pokleknout*. A věřím, že každý kněz Hnutí, jemuž je to možné, měl by pocítit tuto odpovědnost, mít účast na večeradlech a vést jemu svěřené lidi, aby pocítili naléhavost, s níž tluče Matčino Srdce, a vytvářet mezi nimi večeradla, které Panna Maria žádá, zvláště v rodinách.

* * *

Srdcem *zápasu o svatost* jsou svátosti, jichž jsme správci, především **Svätost oltářní – Eucharistie**. V předešlé přednášce jsem řekl, že Eucharistie se stala jedním z hlavních terčů ďábelského útoku. „Skrze svého Syna, našeho Pána Ježíše Krista mocí Ducha Svátého všem dáváš život a všechno posvěcuješ a ustavičně si shromažďuješ lid...“ (III. euch. modlitba) O tento pramen milosti chce démon oloupit církev: *útokem proti Eucharistii útočí démon proti celé realitě církve*.

Naše nebeská Matka nám řekla o své hluboké bolesti, když vidí těžké zlořády: nedbalost, s jakou se mnohdy slouží mše sv., svatokrádežná celebrování ve stavu těžkého hříchu, dále satanské kultury a černé mše. Nakonec „hrozná svatokrádež“, když se mše sv. slaví bez pravé víry ve mši jako obnovení jediné věčné Oběti Ježíše Krista, takže je mše *neplatná* a církev je zbavena milostí, které z ní měly plynout.

Panna Maria nám vyjadřuje svou bolest také nad nedbalostí vůči *eucharistické přítomnosti Ježíše* ve svatostáncích: neúcta, lhostejnost, nedostatek adorace, odsunutí svatostánku do kouta... – toto všechno je vina kněží, kteří ztratili své zálibení v Eucharistii a svou víru ve skutečnou Ježíšovu přítomnost:

„Jako jsem Matkou vtělení, tak jsem i Matkou vykoupení. (...) Dívejte se na Ježíše ... abyste pochopili, jak jsem především Matka Ježíše-kněže. Proto jsem i pravou Matkou Nejsvětější Eucharistie. (...) Jsem bolestná Matka Eucharistie... Tyto dny jsem předpověděla ve Fatimě – hlasem anděla, který se zjevil dětem a naučil je tuto modlitbu:

Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu Svátý, hluboce se ti klaním a obětuji ti nejdražší Tělo a Krev, Duši a Božství našeho Pána Ježíše Krista, přítomného ve všech svatostáncích světa, na zadosťučinění urážek, svatokrádeží a lhostejnosti, kterou je obklopen...

Tato modlitba byla dána pro tyto vaše časy. Ježíš je dnes obklopen prázdnotou, vytvářenou zvláště vámi kněžími, kteří ve své apoštolské činnosti kroužíte často neužitečně a daleko na periferii, protože se obracíte k věcem méně důležitým a druhořadým a zapomínáte, že střed vašeho kněžského dne musí být tady, před svatostánkem, kde je přítomen Ježíš, a je tam uchováván především pro vás!“ (8. 8. 1986)

Od svých kněží žádá Matka Boží více adorace; a jakou radost musí mít při pohledu na stále rostoucí adorace v mnoha kostelích, a také jak se obnovuje a šíří ustavičná adorace!

Adorace (a odčinění) leží na srdci Mariánskému kněžskému hnutí, protože naše nebeská Matka je nejvyšší Adorátorkou a my musíme mít jejího ducha:

„Nuže, moji přemilí a děti zasvěcené mému Neposkvrněnému Srdci, buďte dnes mocným voláním po plném návratu celé církve bojující k Ježíšovi, přítomnému v Eucharistii. Protože jenom tam je pramen živé vody, který očistí její vyprahlost a obnoví poušť, kterou se církev stala: jenom tam je tajemství Života, které jí otevře druhé Letnice milosti a světla; jen tam je pramen obnovené svatosti: Ježíš v Eucharistii!“ (8. 8. 1986)

„Slavné Kristovo království se uskuteční současně s triumfem Ježíše eucharistického... Eucharistie uvolní všechnu svou božskou moc a stane se novým sluncem...“ (21. 11. 1993)

Můžeme být zaujati mnoha věcmi a opomenout velmi důležité. Náš život však musí být *svědec-tvím jediného potřebného*, i když druzí s tím nebudou souhlasit. Naše Matka neříká „Dělejte“, ale: „*Budte* silnou výzvou k adoraci.“ A ta se koná na kolenou. Je zapotřebí tolik odčinovat! A Ona to žádá po nás. Je tolik třeba adorace: Ona ji žádá po nás.

* * *

Při zmínce o tom, co jí skýtá útěchu, Madona připomíná *nutnost svátosti smíření*. (22. 3. 1995)

Toto leží na srdci milosrdné činnosti Pána a týká se nás, jeho služebníků, abychom se postavili proti tendenci zatlačit ji do pozadí: především když se sami budeme zpovídat, a pak když budeme neustále k dispozici těm, kteří se chtějí zpovídat.

* * *

Dále nám naše Matka říká: „*Od vás se mi dostává útěchy vaším zvláštním projevem věrnosti a jednoty.*“ (22. 3. 1995)

V období, jež nám z této poslední doby ještě zbývá, můžeme si být jisti, že opozice vůči Svatému otci poroste, zatímco on pokračuje ve svém výstupu na Kalvárii, a také že jeho utrpení se bude prohlubovat. Naše výhradní místo je po jeho boku, což je míněno jako druhý úkol Hnutí. Panna Maria říká:

„*Ve Fatimě jsem předpověděla pro Sv. otce tyto chvíle, ale také jsem mu slíbila svou zvláštní pomoc a svou ochranu. Budu ho chránit a budu mu pomáhat vaším prostřednictvím, moji kněží! Vy jste mým vojskem ochotným bojovat za církev a papeže. Tak budete věrni evangeliu a vaším prostřednictvím dosáhnu svého velkého vítězství.*“ (30. 10. 1973)

Také zde stojíme uprostřed zápasu, v přímé opozici proti třem bodům satanského útoku: bez Petrova charismatu bychom neměli žádnou jistotu, že máme pravdu evangelia. Pro nás, jako pro sv. Kateřinu Sienskou, církevní učitelku, je Sv. otec „sladký Kristus na zemi“. On však teď stojí před církví, aby vydával živé svědectví o utrpení církve, a vaše místo je po jeho boku:

„*Tito moji synové ... musí se připravovat a musí být ochotni (...): bránit papeže, který bude muset zcela sám nést kříž církve. Přejde chvíle, kdy bude jako Ježíš na cestě na Kalvárii téměř ode všech opuštěn. Všichni tito moji synové budou pak jeho útechou a obranou; a se mnou vítězně vybojují největší bitvu církve.*“ (23. 9. 1973)

Panna Maria chce, abychom po jeho boku byli silnými svědky víry, s jeho Katechismem katolické církve. „*Zvláštním darem mého Neposkvrněného Srdce pro tyto vaše časy je Katechismus katolické církve, který chtěl můj papež vyhlásit jako svou zářivou a nejvyšší závěť.*“ (1. 1. 1993)

* * *

Bratři, nevíme, co se bude po nás žádat, a to brzy. Čím více se démon blíží ke svému konci, tím aktivnějším se stává. Očekáváme ještě příchod člověka ničemnosti. Ale mějme na paměti, že proti pokorným a opravdu malým je bezmocný.

Kdo ví, zda se v příštím roce (1997) budeme moci v San Marinu opět sejít. Proto je nutné do hloubky promýšlet tyto lekce prosté, ale silné, které nám naše nebeská Matka dala v těchto letech. Jsou vzorem, programem pro naše srdce v těchto posledních časech.

Nejsou přijímány všeobecně, ale patří srdci celé církve, nejenom Hnutí, a toto je naším cílem: být ve středu obnovy celé církve. Možná my sami budeme odsunuti stranou, ale na tom nezáleží:

„*Potřebuji však pokorné a odvážné kněze: ochotné snést posměch a nechat se pro mne zdeptat. S těmito pokornými, posmívanými a pošlapanými kněžími vytvořím zástup, který mi umožní přivést k Ježíši nesmírný počet dětí, očistěných velikými útrapami.*“ (1. 8. 1973)

„*Zde se musí ukázat vytrvalost svatých*“ (15. 8. 1989), protože naše odpovědnost je velká: být Mariinou přítomností v boji (zpřítomňovat Marii v boji). „*Budte mým srdcem, které se otevírá, aby darovalo svou mateřskou lásku!*“ (8. 5. 1986)